

vi have faaet det et halvt Aar før, hvad nytter det, efter at vi have set, hvorledes det er gaaet? Endelig er nu Sufferfogeriet færdigt, og hvad sker saa? Kontrollen bliver, som det vil ses af Betænkningen, uden videre hjemsendt, efter at Anlægget kun har været prøvet i tre Dage, og det uagtet det hedder temmelig løst i Overleverelsesakten, at der er Formodninger for, at det kunde nogenlunde gaa. Nu vil man maasse sige, at det er Ministeren uden Skyld i, thi det er Guvernøren, der har approberet Sagen, og først nogle Dagen efter, den 18de eller 19de Marts, kommer Guvernørens Stadsfæstelse af 3die Marts, til Ministeriets Approbation. Dertil svarer jeg, at Finantsministeren maatte være klar over, hvorvidt han betragtede Anlægget som fuldført og Statskassens Forpligtelser derfor som ophørte i det Dieblis, Anlægget var sat i Drift. Hvis han betragtede Anlægget som fuldført, kunde han vel være berettiget til at lade Kontrollkommissionen gaa hjem, skjøndt Klogt var det ikke; thi det var dog sandsynligt, at de Mænd, der havde været tilstede under Anlægget, kunde have ikke ringe Mening om, hvor Skylden var at søge, naar der siden viste sig Bræk og Mangler ved Anlægget. Altsaa han hjemkalder uden videre Kontrollkommissionen, men uagtet dette lader han dog den ene Udbetaling finde Sted efter den anden til de store Arbejder, der endnu resterede. Maa jeg spørge den ærede Finantsminister: Hvor er Kontrollkommissionens Attest? Der staar jo her i Lovens § 2, andet Stykke: „Alle Interessenters eller Aktieselskabets Udbetalinger til de i § 1 nævnte Anlæg paa St. Croix skulle, indtil Fællestogieret er sat i Drift, ske igjennem Finantsministeriet og maa kun finde Sted efter Attest fra den nedenfor nævnte Kommission om, at Anlæggene ere i værkfattede og Arbejderne udførte i Overensstemmelse med de af Selskabet affattede og af Finantsministeriet vedtagne Planer og Overslag“ osv. Har den høitæredede Finantsminister disse Attester for, at Arbejdet er godt udført? Nei, det er tiensynligt, at han ikke har betragtet det som et tilendebragt Arbejde, men er bleven ved med sine Indskud, uagtet Kontrollkommissionen var hjemtaalt. Der ved er der kommet en Modsigelse i selve Stillingen, for ikke — hvad jeg allerede har nævnt — at tale om, at det i og for sig var ulogt, og ogsaa siden viste sig at være ulogt, at man saa tidlig lod Kontrollkommissionen slippe fri. Saaledes ser jeg da ikke bedre end at Finantsministeren paa alle disse afgjørende Punkter, nemlig baade ved Approbationen af selve Anlægget, ved Uddielsen af Planerne, ved at splitte Kontrollen ad og endelig ved at lade den slippe i Utide bærer en betydelig Del af Ansvar for, at Stillingen er saaledes, som den er. Jeg veed meget godt, at man kunde sige: Det kan da vel ikke være Meningen, at Finantsministeren skal staa over i Vestindien og se efter, om Alt gaar ordentlig til?

Nei, det veed jeg meget vel, at det kan han ikke, men jeg holder mig til den høitæredede Indenrigsminister i saa Henseende, idet jeg finder, at det, som han udtalte her under Finantslovens Behandling, var Noget, som var konstitutionelt rigtigt. Da nemlig det ærede Medlem fra Lemvig (Naberg) rettede en Bepreidelse imod en af hans Tilsynshavende ved Kontrollen ved Øsperne, svarede den høitæredede Indenrigsminister det ærede Medlem fra Lemvig: Jeg beder det ærede Medlem at holde sig til mig og ikke til mine Embedsmænd. Det var en Tale, som vi kunde forstaa; den var rigtig, uagtet der dog vel kan være Tvivl om, at Indenrigsministeren har fuld Indsigt i Øspearlæg. I alt Fald er det jo sikkert nok, at han ikke kan staa over ved Besterhavet og se paa Anlægget, men han bærer Ansvar for sine Embedsmænd. Det er en Tale, som vi kunne forstaa; man skal ikke saaledes skyde Ansvar fra sig, thi saa kunde jo en Minister altid skyde Ansvar bort fra sig, men det kjenner man ikke til i et konstitutionelt Land. En Minister maa staa med Ansvar og saa for sine Embedsmænd. Jeg skjønner ikke bedre, end at, dersom vi nu gjøre Andet end det, som Loven af 25de Februar 1876 bestemmer, saa forrykke vi det Synspunkt, fra hvilket der er gaaet ud, og Synspunktet var uegnet til dette, at man gav kun Loven, fordi man gjennem Aktieselskabet søgte Garant og Betyggelse for dette Tilskud. Denne Betyggelse vil være helt borte, naar vi gaa ind paa at give Tilskud uden en saadan Betyggelse. Jeg skal ikke komme ind paa de Uregelmæssigheder, som foregik i afdvige Sommer, da de ere skildrede i Betænkningen ligesom ogsaa i Finantsministerens Anmærkninger til Lovforslaget. Jeg skal slutte denne Del af mit Foredrag med at sige, at, naar Aktieselskabet ingen Tro har til det Værk, som staar derovre, hvorledes skulde vi da have den, der ikke i den Grad kunne have Dre og Dre med det som Aktieselskabet, der er saa stærkt interesseret deri? Jeg kan heller ikke tvivle om, at disse patriotiske Mænd jo nok ville vide at skaffe de Penge tilveie, som behøves, og naar de staffles, saa vil der jo ogsaa fra Statskassens Side kunne gives det samme Tilskud, dog at det ikke ydes til Driften, hvad jeg allerede har udtalt mig om. Jeg skal endnu kun bemærke, at man har spurgt, hvad Kogiererne da skulde være til, naar Selskabet gif fallit? Ja, saa vil det vel gaa her ligesom alle andre Steder, naar der sker en Fallit: saa komme de oprindelige Kreditorer, og de komme vel ogsaa her. Efter min Opsfattelse vil Kolonialkassen som Kautionist vel egentlig være den, som er nærmest til at overtage Kogiererne, hvad den vel ogsaa kan; men skulde man nære Tvivl om, at Kolonialkassen var i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, saa er det jo en Selvsjølge, at Kreditorerne maa holde sig til selve Pantet, nemlig